

tage en Lov som den foreliggende. Det viser sig jo ogsaa, at man i Norge har været fuldstændig paa det rene med, at noget saadant var nødvendigt. Det forekommer mig derfor at være ganske ved Siden af, naar man taler om Paniklov.

Det ærede Medlem siger, at vi skal huske paa, at Bankerne er private Selskaber. Ja, det har vi faaet at føle med Hensyn til Landmandsbanken og Diskontobanken, at de er private Selskaber. Men foreløbig garanterer Staten med mange Hundrede Millioner Kroner for Landmandsbanken, og vi har nu hørt, at det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen ønsker, at Staten skal træde til og yde Hjælp til de Sparere, som har mistet deres Penge ved Krakkene i de 30—40 mindre Banker. Det vil sige, at det er private Selskaber, saa længe der tjenes Penge, men naar det gaar i Stykker for dem, er det Staten, der skal træde til og betale.

Til den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, vil jeg sige, at det kan godt være, at jeg ikke kender Værdien af de Garantier, som man kan yde i Laanekasserne, men jeg har blot peget paa, at denne Garanti ydes snart til saa mange Sider, at man ikke kan andet end indrømme, at den er blevet gennemhullet. Lad os tænke os det uhyggelige, at den grasserende Mund- og Klovesyge skulde brede sig i endnu større Omfang. Hvilke forfærdelige Ulykker den kan anstifte for Landmændene, ved de Herrer meget bedre end jeg. Derfor siger jeg, at det er ikke forsvarligt at opretholde ukontrollerede Kasser, som forvalter andre Menneskers Penge paa en saa let Maade, som Tilfældet nu er i disse Kasser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Jeg vil gerne meget indtrængende slutte mig til de ærede Medlemmer, som har hævdet, at det vilde være Dødsstødet for Andelskasserne, hvis de blev lagt ind under denne Lov. Den Mand, som har oprettet den første Andelskasse her i Landet, Jesen fra Outrup i min Valgkreds, har skrevet til mig, at hvis dette Lovforslag gik igennem uændret, vilde der dermed være givet Andelskasserne Dødsstødet. Det er aldeles sikkert, at Andelskasserne udøver en overordentlig nyttig og heldig Virksomhed ved at skaffe billige Penge og Folks egne Penge til Omsætningen i Sognet. Til den ærede

Statsminister vil jeg gerne sige, at man skal ikke bære sig ad som Bjørnen i Fortællingen. Omsorgen for dem, som man holder af, de smaa i Samfundet, skal ikke føre en til at slaa deres Virksomheder ihjel, ligesom Bjørnen, der holdt af sin Herre og vilde vifte en Flue bort fra hans Pande, mendedved kom til at slaa ham ihjel. Saaledes skal man ikke bære sig ad overfor Andelskasserne, og det vilde blive Følgen. Omsorgen for, at de smaa i Samfundet ikke skal tabe det, de har faaet tilovers, vil, hvis den drives saa vidt, som Tilfældet er her, skade dem selv allermost; den vil skade dem afgørende i deres Virksomhed og skade dem afgørende med Hensyn til let og billig Adgang til Penge. Jeg er sikker paa, at det ikke kan være den ærede Statsministers Mening, og Spørgsmaalet maa derfor nøje overvejes, for at der ikke her skal ske en Uret, som vil kunne faa meget store og beklagelige Følger, ogsaa for dem, som man gerne vil gavne. Saaledes som Lovforslaget er lagt til Rette, faar Ministeren fuldstændig Hals- og Haandsret over Andelskasserne, og det synes jeg heller ikke er nogen værdig Stilling for dem. Jeg tror, at naar saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet faar tænkt Tingen nøjere igennem, vil de være enige med Venstre i dette Spørgsmaal.

Aksel Jensen: Jeg skal begynde med at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det synes næsten, som om det ærede Medlem ikke rigtig kender Rigsdagens A B C, at han ikke ved, hvorledes Partiforholdene er her i Rigsdagen. Det ærede Medlem taler stadig om „de to konservative Partiers Ordførere“. Jeg kommer da til at gøre opmærksom paa, at jeg staar her som Ordfører for Partiet Venstre. Hvis det ærede Medlem endnu ikke kender Partiforholdene, synes det nødvendigt at oplyse ham derom.

I øvrigt skal jeg til det ærede Medlem, som ikke kunde forstaa, hvad jeg havde sagt med Hensyn til, at Sparerne ogsaa selv skulde være forsigtige med Hensyn til, hvor de anbragte deres Penge, sige, at der vil efter min Mening altid blive en større Risiko tilbage i vore Banker end i Sparekasserne. Det er det, jeg mener med, at Befolkningen skal være klar over, at selv om vi foretager nok saa mange Sikkerhedsforanstaltninger, vil der altid blive et Risikomoment tilbage i Banker fremfor i Sparekasser, og det var det, jeg i min tidligere Tale ønskede at gøre opmærksom